

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobce: **S. A.**
státní příslušnost Ukrajina

zastoupeného advokátkou JUDr. Dagmar Soukenkovou
sídlem Čs. Legií 1364/20, 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2020, č. j. OAM-398/ZA-ZA11-VL16-2020, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 20. 1. 2021 domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto tak, že se žalobci mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14 a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje. Žalobce namítl, že skutková zjištění v daném řízení nejsou v souladu s právními závěry žalovaného uvedenými v napadeném rozhodnutí. Konkrétně bylo prokázáno, že žalobce na Ukrajině pochází z města X, které se nachází v Luhanské oblasti na východě Ukrajiny a tato oblast je stále považována za oblast se zhoršenou bezpečnostní situací, ve které pravidelně dochází k ozbrojeným střetům mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a místními separatisty. Žalobce nemá kam přesídlit, nemá prostředky ani kontakty k tomu, aby změnil na Ukrajině své bydliště, nemá žádné osobní vazby. Žalobce sice není osobou se speciálním statutem, ale obtížně se orientuje v běžných životních situacích a netroufá si činit úkony, které jsou pro jiného člověka samozřejmé. V době podání žaloby byl navíc vyhlášen nouzový stav, byly uzavřeny hranice, přičemž platnost cestovního dokladu žalobce již skončila a obstarání si nového dokladu je nemožné.
2. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout; uvedl, že nesouhlasí s obsahem žalobních námitek, neboť nedokládají namítaná porušení zákonných ustanovení. Považuje za účelovou námitku stran nedostatečně zjištěného skutkového stavu, když žalobce nevznesl v průběhu řízení k podkladům rozhodnutí žádné námítky. Žalobce v průběhu řízení popřel, že by měl na Ukrajině jakékoli problémy z důvodu rasy, národnosti, náboženství apod., o politiku se nezajímal. Pokud se týče možnosti vnitřního přesídlení, je žalovanému známo, že v nynější době již na Ukrajině existují legislativně technické prostředky přesídlení zajišťující. Žalobce je dospělou osobou, která se o sebe dokázala postarat v zahraničí (Rusko, Litva, ČR), nelze tak přihlídnout k námitce, že na Ukrajině nemá nikoho, kdo by mu s přesídlením pomohl. Dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2020, č. j. 10 Azs 97/2020-83. Obsah vyjádření pak v zásadě odpovídá obsahu napadeného rozhodnutí.

Zjištění z obsahu správních spisů

3. Ze správních spisů soud zjistil, že žalobce dne 14. 7. 2020 podal žalobce v Příjímacím středisku Zastávka žádost o udělení mezinárodní ochrany. V pohovoru k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že z Ukrajiny musel vycestovat, vycestoval z LNR, protože mu už sebrali všechno, co mohli. Bratr žalobce je jedním z představitelů LNR, rozděluje humanitární pomoc na tu, která se dá prodat, žije si dobře, koupil si byt v Moskvě. Ve vlasti měl problémy pouze s podnikáním, jiné problémy neměl. Na Ukrajině platil půl roku vysoké daně, když si přišel do Charkova vyřídit cestovní doklad, rovnou mu řekli, ať zaplatí, by jej neprověřovala SBU. Neměl problém s vycestováním do ČR. Na území LNR byl stíhán, 3 x byl v cele předběžného zadržení, pak byl vyvezen do Ruska, aby mu mohli sebrat z podnikání, co ještě šlo. Byl obviněn z napomáhání ukrajinským vojskům, batalionu Ajdar. Přestěhovat se na území pod kontrolu ukrajinské vlády se

nemůže, nebyl by tam v bezpečí, Ukrajina ho nenechá pokojně žít. V databázi SBU je veden jako pomocník terorismu. Bojí se vrátit na Ukrajinu a svého uvěznění.

4. Ve správním spise jsou založeny informace o zemi původu, ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně se jedná o Informaci OAMP: Bezpečnostní a politická situace v zemi z 25. 4. 2020, dále Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu z 8. 8. 2020 a dále Informace OAMP : Vnitřně přesídlené osoby z 20. 2. 2019. K seznámení s podklady se žalobce nedostavil, když mu předvolání bylo doručeno náhradním způsobem.
5. Následně dne 7. 12. 2020 rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Uzavřel v něm, že v průběhu řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce je obava vrátit se do Luhanské oblasti, kde žil, i do části země spravované Ukrajinou, neboť by žalobce mohl být považován za zrádce. Dalším důvodem je pak snaha o legalizaci pobytu na území ČR, kde má kamarády, práci a zázemí. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nebyl v zemi původu pronásledován z důvodů dle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Pokud se týče obav z návratu, probíhající vojenský konflikt na Ukrajině se týká veškerého obyvatelstva bez ohledu na jeho rasu, národnost či politickou příslušnost. Ačkoliv je žalovanému známa situace v Luhanské oblasti, i ve městě Alčevsk, samotná existence ozbrojeného konfliktu nemůže být sama o sobě důvodem pro udělení azylu. Složitá bezpečnostní situace se týká pouze části území Ukrajiny, přičemž jsou zachovány standardní možnosti stěhování a neexistují úřední omezení; žalobce tak má možnost vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny. Pokud se týče legalizace pobytu, tato není relevantním důvodem pro udělení azylu. Ve vztahu k posouzení podmínek pro udělení doplňkové ochrany žalovaný uzavřel, že žalobce v průběhu řízení nedoložil nic, co by nasvědčovalo tomu, že po návratu do vlasti by žalobci hrozilo nebezpečí mučení či nelidského či ponižujícího zacházení. K žalobcově obavě z trestního stíhání za podporu separatistů a za daňové trestné činy žalovaný podotkl, že žalobce si v ČR na zastupitelském úřadě vyřídil nový cestovní doklad, aniž by byl v uvedené souvislosti nějak kontaktován; rovněž ČR neeviduje žádost o vydání žalobce k trestnímu stíhání. Ukrajinu tak lze ve vztahu k žalobci z tohoto pohledu považovat za bezpečnou zemi původu.

Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s..
7. Předně krajský soud připomíná, že ve smyslu závěrů rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. 4 As 3/2008-78, publ. ve SbNSS pod č. 2162/2011, „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.*“
8. V tomto smyslu tedy krajský soud přezkoumá napadené rozhodnutí pouze optikou žalobce vznesených žalobních námitek, tedy, že oblast, ze které žalobce na Ukrajině

pochází, je stále považována za oblast se zhoršenou bezpečnostní situací a dále, že žalobce nemá kam přesídlit, když nemá prostředky ani kontakty k tomu, aby na Ukrajině změnil své bydliště, nemá zde žádné vazby na příbuzné či známé. Nadto se žalobce obtížně orientuje v životních situacích a netroufá si činit úkony, které jsou pro jiného samozřejmé.

9. Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu a obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické, bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí.
10. Krajský soud žalobní námitky nepovažuje za důvodné. Ve vztahu ke zhoršené bezpečnostní situaci na Ukrajině krajský soud odkazuje pro stručnost na podobné vypořádání této otázky žalovaným, se kterým se soud ztotožňuje. Sama skutečnost, že v oblasti, ze které žalobce pochází, je oblastí se zhoršenou bezpečnostní situací, ještě automaticky neznamená, že žalobci hrozí pronásledování z azylově relevantních důvodů, za které nelze považovat ani žalobcem tvrzené obavy z pronásledování za podporu separatistů. V tomto ohledu v souladu se závěry napadeného rozhodnutí krajský soud zdůrazňuje, že pokud se žalobce dopustil činů proti státu, které stát sankcionuje v rovině trestního práva, nečiní to s ohledem na veškeré informace o zemi původu žalobce azylově relevantní důvod. Zároveň ze shodných důvodů nelze ani dospět k závěru, že by u žalobce byly naplněny důvody pro udělení doplňkové ochrany. V tomto směru žalobce skutečně v průběhu řízení netvrdil žádné relevantní skutečnosti.
11. Krajský soud nepřisvědčuje ani námitce žalobce, že se nemá kam přesídlit. Podle § 2 odst. 7 zákona o azylu, *pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má, nebo, je-li osobou bez státního občanství, státu jeho posledního trvalého bydliště a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu.*
12. Žalobce kromě toho, že nemá žádné kontakty ani vazby na příbuzné či známé neuvedl žádný důvod, pro který by bylo možno učinit závěr, že v rámci Ukrajiny s ohledem na osobní situaci nebyl schopen bezpečně a oprávněně se přemístit a usadit. Samotná skutečnost, že žalobce dle svého tvrzení nemá žádné vazby na příbuzné či známé může sice možnost přesídlení učinit komplikovanější, nikoliv však zjevně nemožnou. Za relevantní krajský soud nemůže považovat žalobcovo tvrzení v žalobě, nijak blíže nespecifikované a nepodložené, že se obtížně orientuje v běžných životních situacích. To totiž jistě žalobci nebrání obrátit se na státní či nestátní organizace zabývající se cílenou pomocí osobám s podobnými problémy. Nadto, uvedené tvrzení žalobce krajský soud ani nepovažuje za věrohodné, když z napadeného rozhodnutí vyplývá žalobcem nijak nerozporovaný fakt, že si v průběhu pobytu v ČR tento byl schopen např. vyřídit nový cestovní doklad na zastupitelském úřadě, což lze jistě považovat za zcela běžnou životní situaci, kterou žalobce, zdá se, zcela bez problémů zvládl.

Závěr a náklady řízení

13. Krajský soud tedy uzavírá, že žalobní námitky důvodnými neshledal, a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
14. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně v řízení úspěšná nebyla a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné

[Zadejte text.]

náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 29. září 2021

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.

samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje